

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Č. L.**, zastoupeného JUDr. Libuší Peterkovou, advokátkou se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Kounicova 67, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2007, č. j. 29 Ca 139/2007 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou dle § 82 s. ř. s. podanou dne 14. 11. 2005, a následně opakovaně doplňovanou, se žalobce domáhal, aby krajský soud zakázal žalovanému projednávat změny Územního plánu města Brna (dál jen ÚPmB) č. B1/03-I a č. B4/03-I v souboru změn ÚPmB 2003-I-16 soubor-ZM 4/3758 cestou sloučeného konceptu řešení a návrhu změn, aby žalovaný vyřadil změny č. B1/03-I a č. B4/03-I z projednávaného souboru změn ÚPmB 2003-I-16 soubor-ZM 4/3758 a projednal je samostatně jako koncept dle § 21 a návrh dle § 22 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dále se žalobce domáhal, aby krajský soud žalovanému nařídil posuzovat pozemky žalobce zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-město, pro obec Brno, k.ú. Staré Brno, okres Brno - město na LV č. 2924, parc. č. 791/2 ostatní plocha (způsob využití - ostatní komunikace)

a parc. č. 791/3 ostatní plocha (způsob využití - ostatní komunikace) jako prostranství, které není veřejně přístupné.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 15. 5. 2006, č. j. 29 Ca 267/2005 - 75, podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. žalobu jako nepřipustnou odmítl. V odůvodnění konstatoval, že námitky, které mohou vlastníci dotčených pozemků a staveb podávat podle § 21 odst. 4 stavebního zákona do 30-ti dnů od veřejného projednání konceptu, představují jiné právní prostředky ve smyslu § 85 s. ř. s., jimiž se lze ochrany či nápravy domáhat. Krajský soud poukázal také na další právní prostředky ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem upravené v § 22 odst. 1 a 4 stavebního zákona.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a v odůvodnění zavázal svým právním názorem krajský soud k tomu, aby se na prvním místě zabýval otázkou, zda v daném případě jde pojmově o zásah (v širším smyslu zavedeném jako legislativní zkratka) ve smyslu § 82 s. ř. s. Přitom připomněl, že pokud by soud dospěl k závěru, že tomu v dané věci tak není, žaloba by byla podle § 87 odst. 3 s. ř. s. nedůvodná, nikoli neprojednatelná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 3 Aps 3/2005 - 139, publikovaný pod č. 1010/2007 Sb. NSS). Jestliže soud usoudí na splnění definičních znaků nezákonného zásahu v daném případě, je na místě, aby se dále zabýval otázkou splnění dalších podmínek poskytnutí ochrany vyplývající z příslušných ustanovení soudního řádu správního (§ 85 a 86 s. ř. s.).

Krajský soud pak v dalším řízení nařídil ve věci jednání a v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalobcem vytýkané jednání žalovaného, které mělo spočívat v nevypuštění a neprojednání samostatně navrhovaných změn ÚPmB, které mají být řešeny variantně, ze souboru změn v rámci procesu pořizování změny územně plánovací dokumentace, není zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Důvodem bylo zejména to, že tvrzený úkon nebyl vůči zastupitelstvu závazný a přímo vynutitelný tak, aby bylo na jeho základě povinno něco konat, dát, trpět či nekonat. Napadené jednání žalovaného představovalo jednotlivý procesní úkon, který bezprostředně nemířil k vydání rozhodnutí. Žalobce přitom ani konkrétně neuvedl, jaké ustanovení právního předpisu mělo být tvrzeným jednáním žalovaného porušeno. Ze zápisu o průběhu zasedání Zastupitelstva města Brna č. Z4/035 konaného dne 27. 6. 2006 a z usnesení Zastupitelstva města Brna č. Z4/35 ze dne 27. 6. 2006 vyplývá, že koncept změn ÚPmB byl projednán variantně, přičemž zastupitelstvo na uvedeném zasedání souhlasilo s ukončením pořizování těchto změn. Dle krajského soudu tedy předmětný úkon žalovaného není ani nezákonný, ani jím žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech, ani nebylo v jeho důsledku vůči žalobci přímo zasaženo. Stejným způsobem krajský soud vyhodnotil i jednání žalovaného, které spočívalo v tom, že žalobce předmětné pozemky v návrhu změn územně plánovací dokumentace označil jako veřejnou komunikaci.

Krajský soud tedy uzavřel, že žalobcem napadené jednání žalovaného nesplňovalo jednotlivé znaky, kterými je definován nezákonný zásah, a proto jeho žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Nadto uvedl, že i kdyby jednání žalovaného bylo nezákonným zásahem, pak tento již ke dni rozhodování krajského soudu netrval, netrvaly ani jeho důsledky, protože zastupitelstvo rozhodlo o ukončení pořizování předmětné změny územně plánovací dokumentace, a žalobce ani neargumentoval ohledně konkrétní hrozby jeho opakování, a byly by tak splněny podmínky pro zastavení řízení o žalobě dle § 86 s. ř. s.

Zamítavý rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále také stěžovatel) včas podanou kasační stížností, v níž jako důvody uplatnil nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje žalobce v závěru krajského soudu, že jím napadené jednání žalovaného nenaplnuje zákonné znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Žalobce byl nucen (povinen) zásahem žalovaného vyvolaný stav trpět a byl jím v podstatě vázán. Byl jím také přímo zkrácen na svých právech, neboť mu bylo znemožněno prakticky jakékoli smysluplné nakládání s předmětem jeho vlastnického práva, resp. nemůže plně využít všech svých práv, která jsou jeho součástí. Nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že v průběhu řízení nepoukazoval na porušení konkrétních ustanovení právních předpisů. Pokud jde o otázku trvání zásahu, nebo jeho důsledků, anebo hrozby jeho opakování, žalobce připustil, že od doby podání žaloby došlo k změně v tom, že Zastupitelstvo města Brna rozhodlo o ukončení pořizování změny ÚPmB. Zásah již tedy skutečně netrvá, trvají však jeho důsledky, protože současný stav zkracuje žalobce na jeho právech, resp. je nucen strpět nemožnost nakládání se svým vlastnictvím a do budoucna velmi reálně hrozí i opakování zásahu, protože obrana žalobce proti žalovanému se jeví jako poměrně neúčinná. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že navrhoval vydání předběžného opatření, čemuž však krajský soud nevyhověl, a proto nedošlo k vyřešení problému hned v počátku.

Dále žalobce namítl, že možnost dotčených vlastníků podat námitky dle § 21 odst. 4 stavebního zákona je pouze formální záležitostí, kterou nelze ochrany svého práva skutečně dosáhnout. Žalobce využil jak podnět podle § 20 odst. 2, tak i námitky podle § 21 odst. 4 stavebního zákona, avšak na postupu žalovaného se tím nic nezměnilo. Odmítnutí žaloby pro nevyčerpání těchto prostředků ochrany, jak dříve učinil krajský soud, by mu znemožnilo domoci se kvalitativně vyšší - soudní ochrany a v podstatě by znamenalo odmítnutí spravedlnosti.

Vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, žalobce spatřoval v tom, že po té, co při jednání dne 23. 10. 2007 navrhl změnu žaloby, krajský soud konstatoval, že tuto změnu dle § 95 odst. 2 za použití § 64 s. ř. s. nepřipouští, aniž by tak učinil formou usnesení. Především se ale žalobce domnívá, že krajský soud měl změnu žaloby připustit, protože dosavadní výsledky řízení byly dle jeho názoru dostatečným podkladem pro řízení o změně návrhu a krajský soud svůj závěr nijak neodůvodnil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Domnívá se, že při pořizování změny územně plánovací dokumentace nepochybil a že pořizování uvedené změny ÚPmB není zásahem, jak jej má na mysli § 82 s. ř. s.

Mimo jiné uvedl, že Zastupitelstvo města Brna dne 21. 6. 2005 schválilo u změny B1/03-I zadání a v souladu s požadavkem Krajského úřadu Jihomoravského kraje doporučilo pokračovat cestou zpracování konceptu a návrhu a tak bylo následně učiněno. Změna B4/03-I pak obsahovala celkem 7 položek, přičemž první z nich, jež se týkala pozemku žalobce, byla sporná. Zastupitelstvo schválilo zadání změny B4/03-I s tím, že jeho první položka bude vyjmuta a pořizování této změny bude dále pokračovat cestou zpracování konceptu a návrhu (pod označením B4/03-I-A). Změny B1/03-I a B403-I-A pak byly projednány variantě v konceptu a dne 27. 6. 2006 projednalo zastupitelstvo Zprávu o výsledcích projednávání konceptu těchto změn. Varianta B403-I-A nebyla kladně projednána z důvodu nesouhlasu žalobce. Variantu B1/03-I nebylo možno v rozsahu dle zadání projednat, neboť umístění

stavebních ploch a možnost výstavby objektů je v rozporu s urbanistickou koncepcí volného veřejného prostranství v této lokalitě. V zákonné lhůtě nebyly podány žádné připomínky občanů. Žalovaný tedy uzavřel, že požadavky žalobce, stejně jako stanovisko krajského úřadu byly respektovány.

Dále žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že označení jeho pozemků jako „veřejná komunikace“ není v souladu s skutečným stavem. Na základě § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a výkladu ustanovení § 6 odst. 1, § 7 odst. 1 a § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, žalovaný pak dovodil, že předmětné pozemky žalobce jsou veřejně přístupnými plochami.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu vázán rozsahem a důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), které žalobce uplatnil v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Žalobce v první řadě ve své kasační stížnosti brojil proti závěru krajského soudu, že v daném případě nešlo o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

Ve své žalobě žalobce namítal v podstatě existenci dvou zásahů do svých práv. První zásah měl spočívat v tom, že žalovaný postupoval v rozporu se stavebním zákonem, protože projednával změny ÚPmB č. B1/03-I a č. B4/03-I v rámci souboru změn ÚPmB 2003-I-16 cestou sloučeného konceptu řešení a návrhu změn (§ 31 odst. 2 stavebního zákona), nevyločil tedy tyto změny z uvedeného souboru změn k samostatnému projednání, přičemž projednání konceptu řešení dle § 21 stavebního zákona a projednání návrhu změn dle § 22 mělo proběhnout odděleně. Další zásah spatřoval žalobce v tom, že žalovaný při projednávání změn ÚPD označoval a posuzoval jeho pozemky za veřejně přístupné, tedy nikoli v souladu se stávajícím ÚPmB.

Z obsahu soudního a správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti:

Žalovaný zahrnutí změn ÚPmB č. B1/03-I a č. B4/03-I do souboru změn ÚPmB 2003-I-16 a tím i jejich projednání cestou sloučení konceptu řešení s návrhem změn, pouze navrhoval, a to v zadání změn ÚPmB, které bylo veřejně projednáváno dne 14. 12. 2004. Žalobce tři dny po veřejném projednání podal podnět dle § 20 odst. 2 stavebního zákona, v němž mimo jiné namítal právě nesoulad postupu sloučením konceptu řešení a návrhu změn ohledně předmětných změn se stavebním zákonem a dále poukazoval na to, že označení pozemků dotčených změnou neodpovídá stávajícímu ÚPmB. Žalovaný ve svém dalším postupu zpracoval návrh zadání souboru změn ÚPmB 2003-I-16 a zprávu o projednání tohoto souboru změn a tyto dokumenty předložil Zastupitelstvu města Brna ke schválení. Zastupitelstvo na zasedání dne 21. 6. 2005 schválilo zadání souboru změn a zprávu o jeho projednání a odsouhlasilo spojení zpracování a projednání konceptu a návrhu souboru změn dle § 31 odst. 2 stavebního zákona. V takto schváleném zadání souboru změn a zprávě o jeho projednání, jež byly přílohou usnesení Zastupitelstva, pak bylo výslovně uvedeno, že u změn dotýkajících se pozemků žalobce bude dále postupováno cestou zpracování a projednání konceptu a návrhu změn. Zastupitelstvo tedy toliko nepromítlo vyloučení předmětných změn ze souboru změn za účelem samostatného zpracování a projednání konceptu a návrhu změn do „výrokové“ části svého usnesení. Přesnou podobu usnesení zastupitelstva zákon nikde nepředepisuje, z výše popsaného je však zřejmé, jak zastupitelstvo rozhodlo, tedy že schválilo zadání souboru změn s tím, že ohledně změn č. B1/03-I a č. B4/03-I se bude postupovat jinak, tedy cestou zpracování

a projednání samostatného konceptu a návrhu. Usnesení zastupitelstva pak odpovídal i další postup žalovaného. Ten zpracoval samostatný koncept změn č. B1/03-I a č. B4/03-I-A, týkajících se pozemků žalobce, a to ve formě variant. O veřejném projednávání konceptu žalovaný informoval veřejnou vyhláškou ze dne 18. 11. 2005, v níž bylo projednání ohlášeno na 20. 12. 2005.

Je pravdou, že téhož dne žalovaný projednával i celý soubor změn ve spojeném konceptu a návrhu, přičemž tento soubor zahrnoval i změnu na *městskou zeleň* č. B4/03-I (viz výše). Změna č. B4/03-I zařazená v souboru změn však již ve schváleném zadání obsahovala nejen změnu týkající se pozemků žalobce, ale zahrnovala více změn. Ve sloučeném konceptu a návrhu souboru změn, projednávaném dne 20. 12. 2005, byla změna týkající se pozemků žalobce uvedena pouze v části A, bodu č. 3., která se týká vyhodnocení splnění zadání změn v souboru. K návrhu změny byla připojena též poznámka o odlišném způsobu jejího dalšího projednání. Tato změna pak již nebyla uvedena v části C sloučeného konceptu a návrhu souboru změn, tedy v návrhu závazné části ve formě regulativů. Lze tedy uzavřít, že změna týkající se pozemků žalobce již nebyla v rámci tohoto souboru změn projednávána; byla totiž projednána samostatně, a to cestou odděleného konceptu a návrhu změn.

Usnesením č. 45 ze dne 27. 6. 2005 Zastupitelstvo města Brna vzalo na vědomí zprávu o výsledku projednání konceptu pořizování změn ÚPmB týkajících se pozemků žalobce č. B1/03-I a č. B4/03-I-A, a rozhodlo o ukončení pořizování těchto změn. Dle zprávy o projednání konceptu bylo pořizování změn ukončeno proto, že na základě projednání konceptu nebylo možno dospět k jednoznačnému výběru varianty. Žalovaný o tomto výsledku žalobce informoval dopisem ze dne 21. 7. 2006, zn. OÚPR/V-407/06/He.

Pokud jde o způsob, jak žalovaný při projednávání změn označoval a posuzoval pozemky žalobce, pak z dostupných podkladů lze seznat, že jako „veřejnou komunikaci“, a tedy nikoli v souladu se stávajícím ÚPmB, žalovaný označil pozemky žalobce pouze v návrhu zadání změn. Pokud byl dále projednáván samostatný koncept předmětných změn, pozemky žalobce v něm byly označeny v souladu se stávajícím ÚPmB jako „plocha komunikací a prostranství místního významu“, tedy tak jak žalobce požadoval ve svém podnětu ze dne 17. 12. 2004 a dále ve své žalobě. Z tohoto označení pak muselo vyplývat i jejich posouzení, neboť žádné další samostatné posouzení ohledně toho, zda jsou pozemky veřejně přístupné či nikoli v konceptu ani ve zprávě o jeho projednání obsaženo nebylo.

Z uvedeného přehledu je patrné, že k jednání žalovaného, ve kterém žalobce spatřoval zásah žalovaného ve smyslu § 82 s. ř. s. a proti němuž brojil svou žalobou, ve skutečnosti došlo pouze v omezeném rozsahu při projednávání zadání změn, a to nesprávným označením pozemků žalobce. Svůj postup však žalovaný napravil a žalobce tedy byl se svým podnětem k návrhu zadání změn podaným dne 17. 12. 2004 v podstatě úspěšný. Žalovaný následně vypracoval samostatný koncept změn dotýkajících se pozemků žalobce č. B1/03-I a č. B4/03-I-A, a to ve formě variant; v tomto konceptu pak označil pozemky žalobce v souladu se stávajícím územním plánem.

Krajský soud tyto skutečnosti v odůvodnění svého rozsudku popsal pouze částečně a své rozhodnutí opřel o poněkud odlišné posouzení. To však nemění nic na tom, že zamítavý výrok jeho rozsudku byl správný; zamítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je na místě také v případě, kdy k zásahu nedošlo.

Žalobce dále ve své kasační stížnosti zpochybnil postup krajského soudu, pokud jde o změnu žaloby, již navrhl při ústním jednání dne 23. 10. 2007. A to jednak formu rozhodnutí krajského soudu a jednak samotný závěr krajského soudu o této otázce.

Z protokolu o jednání ze dne 23. 10. 2007 se podává, že zástupce žalobce přednesl na jednání návrh na změnu žaloby a požadoval, aby bylo rozhodnuto tak, že: „Žalovaný Magistrát města Brna, je povinen do jednoho měsíce po nabytí právní moci rozsudku obnovit projednávání žalobcem navržené změny využití nemovitostí dle ÚpmB, označené jako B1/03-I, na plochu SO „smíšené plochy obchodu a služeb“, zapsané v katastru nemovitostí (předmětné pozemky parc. č. 791/2 a 791/3). Žalovaný je při rozhodování o změně ve využívání předmětné nemovitosti vázán posouzením změn v území, které spočívá ve stavebním oddělení předmětné nemovitosti od komunikace ul. Výstavní stavbou chodníku, pravomocnými rozhodnutími ve smíšeném územním a stavebním řízení na přípojky inženýrských sítí kanalizace, vodovodu, plynu a elektrického vedení NN a zhotovení těchto přípojek, stavbou oplocení nemovitosti a nepřístupnosti nemovitosti pro veřejnost. Projednávání změny ÚpmB bude ukončeno nejpozději jeden rok po jeho zahájení. Tento rozsudek je závazný i pro orgány Statutárního města Brna, které se na pořizování změny účastní.“

Krajský soud při jednání rozhodl, že změnu žaloby s odkazem na nesplnění podmínek § 95 odst. 2 o. s. ř. nepřipouští; z protokolu o jednání, který je součástí soudního spisu, a z rozsudku krajského soudu vyplývá, že tak učinil usnesením. Žalobce při jednání nevznesl žádné návrhy na doplnění protokolu či námitky proti jeho obsahu. V této souvislosti soud připomíná, že podle § 55 odst. 3 s. ř. s. se usnesení písemně vyhotovuje a doručuje účastníkům jen tehdy, končí-li se jím řízení, ukládá-li se jím povinnost nebo tehdy je-li to nutné pro vedení řízení. Usnesení o nepřipuštění změny žaloby však do žádné z těchto kategorií nespadá. Nejedná se ani o usnesení, kterým by se upravovalo vedení řízení; usneseními, jimiž se upravuje vedení řízení, není soud vázán (srov. § 55 odst. 2 s. ř. s.), avšak v případě rozhodnutí o nepřipuštění změny žaloby soud závazně určuje, zda se bude dále změněnou žalobou zabývat, nebo zda je na žalobci, aby zvažil podání zcela nové žaloby. Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. usnesení, jímž se řízení nekončí a jímž se nikomu neukládá povinnost, nemusí obsahovat odůvodnění. Krajský soud tedy nebyl *stricto sensu* povinnen své rozhodnutí o změně žaloby odůvodnit. Jestliže toto své rozhodnutí neodůvodnil ani v napadeném rozsudku, nelze dospět k závěru, že by zatížil řízení takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozsudku ve věci samé. Bylo procesní odpovědností žalobce, aby po proběhlém jednání, na němž změnu návrhu vznesl, zvažil podání nové žaloby; zda tak učinil, není ze soudního spisu patrné.

Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 Aps 3/2006 - 69, *změna skutkového stavu, která může nastat v průběhu soudního řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.), musí umožňovat žalobci, aby v průběhu řízení mohl v závislosti na ní změnit žalobní petit a způsob požadované soudní ochrany přizpůsobit konkrétnímu skutkovému stavu (§ 64 s. ř. s. a § 95 o. s. ř.)*. Je však třeba doplnit, že o změně žaloby na ochranu před nezákonným zásahem v závislosti na změně skutkového stavu, lze uvažovat pouze za předpokladu, že jednání správního orgánu, které subjekt svou žalobou napadá, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Jestliže krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem napadené jednání žalovaného nepředstavovalo zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud tento závěr nyní potvrdil, je bezpředmětné posuzovat splnění podmínek pro změnu žalobního petitu. Jinak by tomu bylo v případě, kdy by otázka, zda úkon správního orgánu byl nezákonným zásahem nebyla vyřešena, jako tomu bylo v řízení ve výše citované věci.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu